Ми з Валею витівники. Ми завжди витіваємо якісь забави.

Одного разу ми читали казку "Троє поросят". А тоді почали забавлятися. Спочатку ми бігали по кімнаті, стрибали і кричали:

— А я вовка не боюсь!

Потім мама пішла до крамниці, а Валя сказала:

— Давай, Петрику, зробимо собі хатку, як у тих поросят, що в казці.

Ми стягли з ліжка ковдру й завісили нею стіл. Ось і вийшла хатка. Ми залізли в неї, а там темно-темно! Валя каже:

— От і добре, що у нас своя хатка! Ми завжди будемо тут жити і нікого до себе не пустимо; а якщо сірий вовк прийде, ми його проженемо.

Я кажу:

— Шкода, що в нас у хатці нема вікон, дуже темно!

— Нічого, — каже Валя. — Адже в поросят хатки бувають без вікон.

Я питаю:

— А ти мене бачиш?

— Ні. А ти мене?

— І я, — кажу, — ні. Я навіть себе не бачу.

Раптом мене хтось як схопить за ногу! Я як закричу! Вискочив з-під столу, а Валя за мною.

— Чого ти? — питає.

— Мене, — кажу, — хтось схопив за ногу. Може, сірий вовк?

Валя злякалась і бігом із кімнати. Я — за нею. Вибігли в коридор і двері зачинили.

— Давай, — кажу, — двері тримати, щоб він не одчинив.

Тримали ми двері, тримали.

Валя й каже:

— Може, там нікого нема?

Я кажу:

— А хто ж тоді мене за ногу торкав?

— Це я, — каже Валя, — я хотіла знати, де ти.

— Чого ж ти раніше не сказала?

— Я, — каже, — злякалась. Ти мене злякав.

Відчинили двері. У кімнаті нікого нема. А до столу підійти однак боїмося: а що як з-під нього сірий вовк вилізе! Я кажу:

— Піди зніми ковдру.

А Валя каже:

— Ні, ти піди!

Я кажу:

— Там же нікого нема.

— А може, є!

Я підкрався навшпиньках до столу, смикнув за край ковдри і бігом до дверей. Ковдра впала, а під столом нікого нема. Ми зраділи. Хотіли полагодити хатку, тільки Валя каже:

— А що як знову хтось за ногу схопить!

Так і не гралися більше в "троє поросят".